

РЕШЕНИЕ

№ 15676

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в публично заседание на 12.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2365** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.82, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, Регламент (ЕС) 2016/679, ОРЗД/.
Образувано е по изпратената по подсъдност от Софийски районен съд искова молба вх.№ 194198/19.09.2022г., подадена от Г. И. Г. – Д., с която срещу В. Ц. А. – В. е предявен иск за присъждане на сумата в размер на 10 000 лева/5112,92 евро, представляващи обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди от неправомерно обработване на личните ѝ данни от ответницата, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.06.2021г. до окончателното изплащане на присъдените суми.

От фактическа страна в исковата молба се посочва, че през 2021г. ищцата заемала длъжността началник на Отдел „Мониторинг“ в Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда““ в Министерството на околната среда и водите /МОСВ/ като изпълнявала длъжността „главен директор“ по вътрешно съвместителство. На 08.06.2021г. бил излъчен репортаж от ответницата в качеството ѝ на журналист, озаглавен „Държавни служители – и наградени, и дадени на прокурор“. Въпросният репортаж бил публикуван и в платформата You T. в нейния канал „V. A.“. Същият репортаж бил публикуван и на сайтовете А..бг и Ф..нюз. Репортажът касаел доклад до министъра на околната среда и водите за открити нарушения и нередности в работата на главната дирекция и полученото от служителите ѝ допълнително материално стимулиране за постигнати резултати. От 20-тата до 23-тата минута и 30-тата секунда от репортажа ответницата, без

съгласието на ищцата, разпространила публично адреса, на който тя живее, къде живеят родителите ѝ, какво е заболяването ѝ, в коя болница е постъпила за изследвания. Ответницата заснела актуалния адрес на ищцата – улицата и входа на блока като уточнила, че се намира в[жк], ет.7, ателие 5.

Репортажът, след излъчването му, станал обект на достъпване от неограничен кръг лица, вкл. близките и познатите на ищцата. Вследствие излъчения репортаж ищцата била уволнена на 01.07.2021г. като впоследствие уволнението било отменено като незаконно и тя била възстановена на работа на 18.05.2022г.

С Решение от 14.04.2022г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ било установено нарушение на чл.5, § 1, б.“б“ и б.“в“ и на чл.9, § 1 от ОРЗД като на ответницата било разпоредено да заличи разкритите в репортажа ѝ подписи от факсимилетата на съпътстващите го служебни документи и разпространената в авторския филм информация относно диагнозата и лечението на ищцата, избора ѝ на личен лекар и лечебно заведение, разкритите в репортажа данни относно адреса ѝ. Частично заличаване било осъществено едва година по-късно от разпространяването и излъчването на информацията като не била заличена информацията относно точното местонахождение на жилището на ищцата.

С разкриването на посочената информация ищцата твърди, че ответницата не само е злоупотребила с личните ѝ данни, но и е застрашила сигурността ѝ и тази на семейството и близките ѝ. Тъй като ищцата не била публична личност това според нея не е било необходимо с оглед обществения интерес и във връзка с темата на репортажа. Последствията от излъчването му определя като дълбоки и дълготрайни негативни изживявания – самоизолация, нежелание да общува с когото и да било, нежелание да излиза навън поради притеснение, че ответницата може „да я причака зад някой ъгъл“ с цел да направи нов репортаж, в който да манипулира фактите и допълнително да я уязви. Ищцата се притеснила особено за голямото си дете, което не можело месеци наред да отиде спокойно на училище. Тормозът, на който била подложена в резултат на тенденциозно представената информация продължил дълго след излъчването на репортажа като решението за възстановяване на работа било постановено на 11.05.2022г.

В уточнителна молба от 18.06.2025г. конкретизира, че ответник по делото е В. Ц. А. – В., която като журналист самостоятелно определя целите и средствата за обработване на личните данни на ищцата и съответно е администратор на лични данни, съгласно ЗЗЛД и ОРЗД. Конкретните действия на ответницата, които са в пряка причинно-следствена връзка с посочените в исковата молба вреди определя като неограничаване на обработването на лични данни на ищцата – подписи от факсимилета на служебни документи, диагнозата на ищцата и лечението, както и избора на личен лекар и лечебно заведение, семейно положение, месторождение и адресна регистрация, до необходимото във връзка с целите на журналистическото разследване, за които се обработват, представляващо нарушение на чл.5, § 1, б.“б“ и б.“в“ и на чл.9, § 1 ОРЗД, в излъчения на 08.06.2021г. по телевизия „TV+“ репортаж, наличен и на платформата You T. в канала на журналиста, озаглавен „V. A.“.

В съдебно заседание изложеното в исковата молба и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.С., която претендира и присъждане на направените по производството разноски. В писмена защита обосновава наличието на извършено нарушение на разпоредбите за защита на личните данни на ищцата, твърдените вреди и причинно-следствената връзка между тях. Размерът на претендираното обезщетение от 10 000 лева счита, че съответства на принципа на справедливост, регламентиран в чл.52 ЗЗД и тежестта на извършеното нарушение.

Ответникът по иска, в отговор на исковата молба се позовава на свободата на изразяване на мнение и правото на всеки да търси и разпространява информация, гарантирани от чл.39 – 41 от

Конституцията на Република България, чл.10 от Европейската конвенция за правата на човека, чл.19 от Международния пакт за гражданските и политическите права и т.н. Позовава се и на практика на ЕСПЧ, за да обоснове, че горните принципи са особено важни при упражняването на журналистическата професия поради специфичната роля на медиите в съвременното общество.

В контекста на тези съображения счита, че не е извършено твърдяното от ищцата противоправно действие, тъй като тя е била обект на журналистическо разследване в качеството ѝ на директор на Дирекция ОПОС при МОСВ. В излъчения репортаж не били отразени лични данни на ищцата като твърденията ѝ, изложени в исковата молба не били потвърдени от решението на КЗЛД. Отделен бил въпросът, че подписът на длъжностно лице не представлява защитени лични данни, както и позицията на лекар в болница, а посоченото изречение от болничния лист не разкривало данни за конкретно заболяване – диагноза.

В съдебно заседание ответницата чрез адв.К. заявява, че оспорва предявения иск и моли той да бъде отхвърлен като неоснователен. Възражава срещу прекомерността на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение. В писмена защита обосновава твърдение за недоказаност на исковата претенция, тъй като ако се приеме, че решението на КЗЛД е влязло в сила, то същото се отнася до установяването на противоправното деяние и неговия автор, но не доказва вината, причинно-следствената връзка и вредата, които въпроси не били изяснени в достатъчна степен. Не се установило за какъв период е била публикувана информацията за ищцата или за продължителността на увреждането. Позовава се на съдебна практика, според която имената на лица, упражняващи властнически правомощия, не представляват защитена информация. Показанията на свидетелите намира, че не кореспондират с фактическата обстановка, установена от КЗЛД. Според пълномощника на ответницата, ищцата всъщност е била притеснена от критичното предаване, а не от публичното оповестяване на нейните лични данни. Отделно от това не ставало ясно в кое точно клипче са били изнесени тези данни. Нереалистично намира посоченото от свидетелите, че ищцата се затворила в себе си поради показване на неконкретизиран неин адрес, не било реалистично да се приеме и че аудиторията въобще е разбрала диагнозата, прочетена в предаването без да има възможност да чете болничния лист.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба и уточняващата я такава, становищата на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Правото на обезщетение и отговорността за причинени вреди от неправомерно обработване на лични данни е регламентирано чл.82, § 1 ОРЗД, съгласно която разпоредба всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на този регламент, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. Според § 6 с.р., съдебните производства във връзка с упражняването на правото на обезщетение се образуват пред съдилища, компетентни съгласно правото на държавата членка, посочена в член 79, параграф 2.

Законът за защита на личните данни /ЗЗЛД/ в чл.39, ал.1 предвижда, че при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а според ал.2 на с.р. в производството по ал.1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. ЗЗЛД не урежда изрично хипотези като настоящата – когато нарушението на ОРЗД и ЗЗЛД е установено в административно производство по чл.38 ЗЗЛД от компетентния административен орган – КЗЛД.

Защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Чл.8, § 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз /ХОПЕС/ и чл.16, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/ предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни. Принципите и правилата относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни следва, независимо от тяхното гражданство или местопребиваване, да са съобразени с техните основни права и свободи, и по-конкретно - с правото на защита на личните им данни. Според чл.79, § 1 и чл.82, § 1 от Общия регламент относно защитата на данните, без да се засягат които и да било налични административни или несъдебни средства за защита, включително правото на подаване на жалба до надзорен орган съгласно чл.77, всеки субект на данни има право на ефективна съдебна защита, когато счита, че правата му по настоящия регламент са били нарушени в резултат на обработване на личните му данни, което не е в съответствие с настоящия регламент като, ако е претърпял материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на настоящия регламент, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. На основание чл.288, ал.2 ДФЕС регламентът е акт с общо приложение, който е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всяка една държава-членка. Следователно разпоредбите на чл.38 ЗЗЛД, уреждащ административния ред за защита и чл.39 ЗЗЛД, регламентиращ правото на обезщетение, не следва да се тълкуват като установяващи право на защита и право на обезщетение на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни, защото тези права произтичат от пряко приложимото общностно право и тяхното съдържание трябва да бъде възприемано само като национална правна уредба на производствата, в които тези права да се реализират. При съобразяване с принципа за ефективност и равностойност се налага извод, че правото на обезщетение се упражнява по правилата на АПК – чл.203 и сл., при съблюдаване на специфичните изисквания, разписани в регламента.

С оглед изложеното следва извод, че всеки засегнат субект на данни може да предяви иск за обезщетение срещу администратора на лични данни, ако са нарушени правата му по този регламент.

В конкретния случай искът е предявен от физическо лице – субект на данни, с твърдение, че с действията си – оповестяване на лични данни, ответникът, в качеството на администратор на лични данни, е причинил неимуществени вреди. С оглед това и посоченото по-горе, съдът приема, че искът, с който е сезиран е допустим, а разгледан по същество – частично основателен, по следните съображения:

Предметът на доказване по чл.82 ОРЗД изисква наличието на следните задължителни елементи: 1. Доказано нарушение на ОРЗД; 2. Наличие на материална или нематериална вреда; 3. Причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. Ищецът следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то произтича, а ответникът следва да докаже изпълнението на действията, дължими от него по силата на закона, което следва от изричната норма на чл.82, § 3 ОРЗД, според която администраторът на лични данни следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е приел подходящи технически и организационни мерки в съответствие с Регламента, така че да изключи всяка своя отговорност за събитието, причинило вредата.

По делото е прието като доказателство Решение № ППН-01-476/21г. от 14.04.2022г. на Комисията за защита на личните данни, с което жалба рег.№ ППН-01-476/21.06.2021г., подадена от Г. Г. – Д. е обявена за основателна по отношение на журналистката В. А. в качеството ѝ на администратор на лични данни, за нарушение на чл.5, § 1, б.“б“ и б.“в“ и на чл.9, § 1 от ОРЗД и с оглед така установеното нарушение, на основание чл.58, § 2, б.“г“ ОРЗД на администратора е издадено

разпореждане за извършване на корекции в предаването „Държавни служители – и наградени, и дадени на прокурор“, изразяващи се в заличаване на подписите на Г. Г. – Д. от факсимилетата на съпътстващите ги служебни документи и в заличаване на разпространената в авторския филм информацията относно диагнозата и лечението на Д., избора ѝ на личен лекар и на лечебно заведение; заличаване на разкритите в посочения репортаж данни относно адреса на Д., който макар и частично заличен – без споменаване на конкретна улица, е посочен етаж, вход и номер на ателие. Разпоредено е също така изпълнението на разпореждането по т.2 от решението да бъде осъществено в едномесечен срок от влизане в сила на решението като администраторът на лични данни да уведоми КЗЛД за това и представи съответните доказателства.

Решението е обжалвано от ответницата по посочения в него ред – пред Административен съд София-град, като по жалбата ѝ е образувано адм.д. № 1959/2023г. Производството по него е приключило с постановяването на Решение № 5949/11.10.2023г., с което е отхвърлена жалбата на В. Ц. А. срещу Решение № ППН-01-476/21 от 14.04.2022г. на Комисията за защита на личните данни в частта му относно разпореждането да се заличат следните данни в авторския филм „Държавни служители - и наградени, и дадени на прокурор“: подписът на Г. И. Г.-Д. и район „Студентски град“. В останалата част решението на КЗЛД е отменено.

По реда на инстанционния контрол решението на административния съд е отменено с Решение № 11931/06.11.2024г., постановено по адм.д. № 4429/2024г. по описа на Върховния административен съд и делото е върнато за ново разглеждане. След връщане на делото то е образувано под нов номер – 11764/2024г. по описа на Административен съд София-град като производството по него е прекратено с Определение № 2025/20.01.2025г., влязло в сила на 28.04.2025г. С оглед това решението на КЗЛД, установяващо нарушение на разпоредбите на ОРЗД е влязло в сила на същата дата, съответно разрешеният с него въпрос не може да бъде пререшаван.

Предвид това съдът приема, че е налице първата предпоставка от посочените по-горе, за реализиране на отговорността на ответницата, а именно извършено нарушение на ОРЗД, установено с влязъл в сила административен акт. Предвид наличието му са преклудирани всички възражения относно извършването на нарушението.

Както се посочи с решението си КЗЛД е приела, че от ответницата е извършено нарушение на чл.5, § 1, б.“б“ и б.“в“ ОРЗД – нарушение на принципите, свързани с обработването на лични данни, а именно: принципа на „ограничение на целите“ по б.“б“, съгласно който личните данни се събират за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно член 89, параграф 1, за несъвместимо с първоначалните цели и принципа по б.“в“- „свеждане на данните до минимум“ - подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват и нарушение на забраната по чл.9, § 1 ОРЗД, съгласно която разпоредба се забранява обработването на лични данни, разкриващи расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения или членство в синдикални организации, както и обработването на генетични данни, биометрични данни за целите единствено на идентифицирането на физическо лице, данни за здравословното състояние или данни за сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице. Видно от мотивите и т.2 от диспозитива на административния акт, личните данни на ищцата, засегнати от нарушението са подписът ѝ, положен в показаните факсимилета от служебни документи, информацията относно диагнозата и лечението на Д., изборът ѝ на личен лекар и на лечебно

заведение, данни относно адреса на Д., който макар и частично заличен – без споменаване на конкретна улица, е посочен с етаж, вход и номер на ателие.

Съдът намира за доказано и настъпването на твърдените неимуществени вреди - нежелание да общува с когото и да било, нежелание да излиза навън, притеснение за собствената и на близките си сигурност.

Съгласно Решение на Съда (трети състав) от 14 декември 2023г. по Дело С-456/22 „член 82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба или национална практика, която определя „праг de minimis“, за да характеризира неимуществени вреди, причинени от нарушение на този регламент. Субектът на данни трябва да докаже, че последиците от това нарушение, за които твърди, че са го засегнали, представляват вреда, която се различава от простото нарушение на разпоредбите на посочения регламент.“.

На първо място съдът отчита, че отделните физически лица възприемат едни и същи факти по различен начин и съответно поради различното възприятие те рефлектират нееднакво в емоционалната сфера на всеки конкретен субект. Поради това и степента на засягане на емоционалната сфера на всеки отделен субект е различна като това засягане следва да бъде преценявано във всеки отделен случай. На следващо място всеки индивид проявява емоциите си по различен начин и меродавни за оценка на състоянието му са свидетелстванията на лица, близки до пострадалото лице, тъй като само те биха могли да установят разликата в поведението му преди и след нарушението. За негативните преживявания на ищцата в случая са събрани показанията на двама свидетели – колега и съседка на ищцата. От показанията на свидетеля Д. се установи, че познава ищцата от 2011г., работят съвместно, макар и на различни работни места, впоследствие децата им учат в едно и също училище. Другият свидетел Ч. посочва, че познава ищцата от 10 години, общуват непрекъснато, което дава на съда основание да приеме, че свидетелите познават ищцата от достатъчно дълго време, за да могат да оценят промяната в нейното поведение след излъчването на процесния репортаж и съответно кредитира показанията им като обективни и кореспондиращи с останалите доказателства по делото.

Според свидетеля Д. излъченият през 2021г. репортаж е станал достояние на всички, които работят с евросредства, които тя описва като едно малко семейство, с оглед специфичната компетентност за работа с посочената материя. Обикновено се събирали поне един път в месеца като след излъчване на критичния материал ищцата престанала да ходи на тези сбирки. Същевременно колегите ѝ започнали да я обсъждат – дали болничният лист бил реален или не. Отсъствието на ищцата от тези срещи продължило дълго – повече от шест месеца. През този период двете със свидетелката общували по телефона. Посочва, че тя лично, като държавен служител, извършващ одити на разходвани евросредства често е получавала заплахи от одитираните лица, поради което тя самата не би искала адресът ѝ да бъде достояние на всички, най-малко поради притеснения за сигурността на детето ѝ. Коментирали това с ищцата и знае, че тя се притеснявала както за детето си, така и за възрастните си родители, вкл. за здравословното им състояние, което може да бъде повлияно негативно от излъчения материал.

От показанията на свидетеля Ч. се установи, че самата тя също е била заснета и записът показан в процесния репортаж, без да е поискано съгласието ѝ - нейн познат я видял в излъчения материал и така разбрала за него. Обсъждали излъчения филм с ищцата като тя много се притеснявала от това, че се разпространяват личните ѝ данни. Това ѝ се отразило негативно тъй като се притеснявала за семейството си - за сина си, който бил тийнейджър и как ще се чувстват родителите ѝ от тази ситуация. Съседите им започнали да коментират, репортажът станал всеобщо достояние. Това принудило ищцата да изпраща детето си през задния вход на кооперацията, където го очаквал съпругът ѝ. Ищцата се притеснявала да ходи до магазина, за да не би някой да я срещне и да ѝ задава въпроси. Не вдигала телефона на никой, не искала да се вижда с никой. За негативното отношение на колегите ѝ знае от нея самата. За съседите има преки впечатления, тъй като всички говорели „зад гърба“ на ищцата.

Съгласно т.6 от диспозитива на решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 14 декември 2023г. по дело C-340/2021, VB, ECLI:EU:C:2023:986, чл.82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват "нематериална вреда" по смисъла на тази разпоредба като тежестта на доказване е на ищеца. В случая съдът намира за доказано с приетите гласни доказателства настъпването за ищцата на неимуществените вреди, изразяващи се в търпени от нея страх и притеснения, че може да бъде злоупотребено с личните ѝ данни – подпис и адрес, както и притеснения и неудобство от разпространените лични данни относно здравословното ѝ състояние като приема, че тези опасения излизат от рамките на обичайното и причиняват осезаеми вреди. Причината за настъпването на тези вреди е извършеното нарушение на разпоредбите на ОРЗД от страна на ответницата, поради което е налице и третият елемент от фактическия състав – пряка причинно-следствена връзка.

Недоказано намира съдът твърдението на ищцата, че процесното нарушение е довело до прекратяването на служебното ѝ правоотношение. Видно от приетото като доказателство Решение № 6968/25.11.2021г., постановено по адм.д. № 6840/2021г. по описа на Административен съд София-град правоотношението на ищцата е прекратено на основание чл.107, ал.1, т.5 от Закона за държавния служител, а именно - обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл.103, ал.1, т.3, с оглед променените изисквания за заемане на длъжността. Независимо, че заповедта за прекратяването на служебното правоотношение е отменена като незаконосъобразна, то по никакъв начин не може да бъде възприето като резултат от публичното оповестяване на нейни лични данни като подпис, адрес, здравословно състояние и пр., тъй като това нарушение не рефлектира върху изискванията за заемане на длъжността, която е изпълнявала, а върху личната ѝ сфера и в този контекст липсва пряка причинно-следствена връзка между нарушението и твърдяната вреда – прекратяване на служебното правоотношение.

По отношение размера на обезщетението:

Обезщетението за засягането на личната сфера по правило има компенсаторна функция, като то не може напълно да обезвъзмезди причинените душевни страдания, на първо място защото паричното обезщетяване не може да възстанови положението такова, каквото е било преди нарушението, нито да заличи причинените вреди с обратна сила и на следващо място, защото емоционалните изживявания не могат да бъдат

оценени в пари. Въпреки това, поради липса на друго възможно решение, обезщетяването на неимуществени вреди се извършва чрез техен паричен еквивалент, като предвид отсъствието на материален критерий размерът на обезщетението се определя по справедливост – чл.52 ЗЗД вр. § 1 ЗР ЗОДОВ, вр. чл.203, ал.2 АПК. Според чл.52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на конкретни факти и обстоятелства. За да се прецени еквивалентният размер на обезщетението за неимуществените вреди, понесени от ищцата следва да се съобрази интензитета на емоционалните страдания, които тя е претърпяла и продължителността им във времето. В процесния случай периодът, през който ищцата е търпяла вредите е относително продължителен – от 14.06.2021г. /посочено в сезиращата КЗЛД жалба и цитирано от компетентния орган в приложеното по делото Решение № ППН-01-476/21г. от 14.04.2022г./, когато узнала от приятели за излъчения репортаж, до отстраняване на нарушението, за което свидетелства приетото като доказателство по делото Писмо изх. № ППН-01-476/2021 от 13.07.2022г. /л.20 по гр.д.№ 50813/2022г. по описа на СРС/. Видно от него, ищцата е уведомена от главния секретар на КЗЛД за изпълнението на решението на комисията от ответницата, като е посочено, че на 06.06.2022г. в 10.00 часа в платформата You T. в нейния канал „V. A.“ е публикуван филмът с извършени корекции, а на 07.06.2022г. в 21.00 часа предстои излъчване по телевизия „Е.“ на коригирания вариант на филма. За посочения период, през който ищцата е търпяла вредите с различен интензитет претендиращият размер на обезщетение от 10 000 лева съдът намира за завишен, като счита, при съобразяване на нормата на чл.52 ЗЗД, че сумата в размер на 3000 евро представлява справедливо обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от нарушението.

При установената частична основателност на иска за обезвреда, частично основателен се явява и съединеният с него акцесорен иск за лихви. Следва също така лихвата не е дължима от 08.06.2021г., когато е излъчен процесният филм. Нарушението е извършено към тази дата, но към този момент то не е установено по надлежния ред /административен или съдебен/. Съгласно т.4 от ТР № 3 от 22.04.2004г. по тълк. д. № 3/2004г., ОСГК на ВКС, което следва да се приложи по аналогия, на основание чл.203, ал.2 АПК, вземането за вреди от незаконосъобразен административен акт става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния акт, а в случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост, започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва. Ето защо и по арг. от т.4 на посоченото тълкувателно решение, лихвата за забава е дължима от момента на преустановяването на незаконното действие или от 06.06.2022г. /писмо на л.20 по гр.д.№ 50813/2022г. по описа на СРС/ до окончателното изплащане на присъдената сума.

По разноските:

Ищцата претендира присъждане на разноски в размер на 1210 лева или 618,66 евро, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 1200 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, доказани по делото. Съобразно чл.10, ал.2 ЗОДОВ вр. чл.203, ал.2 АПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищцата разноски в общ размер от 361,11 евро, съразмерно на уважената част от исковата претенция.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град,

Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. Ц. А. – В. да заплати на Г. И. Г. – Д. сумата в размер на 3000 /три хиляди/ евро, представляващи обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди от неправомерно обработване на личните ѝ данни от ответницата, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.06.2022г. до окончателното изплащане на присъдените суми.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част за сумата над 3000 евро до пълния предявен размер от 10 000 лева/5112,92 евро.

ОСЪЖДА В. Ц. А. – В. да заплати на Г. И. Г. – Д. сумата в размер на 361,11 евро /триста шестдесет и едно евро и единадесет евроцента/, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: